

ten paa sin Side. Men der er endnu en Omstændighed, og det er den, at dersom Staten virkelig liber noget Skaar, hvad den efter min Overbeviisning ikke liber, ved at der gives de Paagjældende Afgang til at søge Domstolene med Hensyn til den militaire Servituts Beskaffenhed, da har Staten til Gjengjæld den meget store Fordeel at blive af med alle sine Grunde og faae dem solgte. Det er ikke nogen finantziel Daarstab at give Slip paa Servituten, som man i Virkeligheden ikke eier, og sælge sine Grunde, som man eier. Ja, dersom jeg skal sige min Opfattelse, er det en finantziel Daarstab at troe, at man med den ene Haand kan tage Grundens Værdi og med den anden Servitutens og rage dem begge til sig; man kan kun faae det One eller det Andet. Grundens Værdi er det Simple, Rigefremme og Klare, om den er der ikke nogen juridisk Tvist, thi den er fuldkommen ubestridelig Statens Eiendom; anderledes forholdes det sig med Servituten, her er der en Tvist tilstede; man kan løse den paa den Maade, som Lovforslagets første 7 Paragrapher nævne, og som er strengt juridisk legal, om ikke smuk, men naar den Fordeel tilbyder sig, at Staten kan blive af med sine Grunde og faae en bestemt Pengesum ind for dem, er det finantziel Klogskab af Staten at lade Servituten fare istedetfor at ligge og vente 20, 30 eller 40 Aar paa, at de private Grundeiere skulle indløse deres Bygningsfrihed, medens man i hele denne Mellemtid ikke er istand til at realisere sit Activ. Thi det er og bliver Forholdet i denne Sag, at den Dag, Staten begynder at sælge af Fæstningsgrunden, falder den militaire Servitut som en aldeles uholdbar Ting, som Staten ikke faaer Noget ud af. Derfor er det urigtigt at sige, at Loven vil blive en finantziel Daarstab, fordi det principale eller subsidiaire Forslag kommer ind; det bliver en forskjellig Affattelse, men det er meget tvivlsomt, om ikke den Afgjørelse, der skeer, naar vort Forslag vedtages, i Virkeligheden er finantziel Klogere end det andet, thi det sætter os istand til strax at faae Penge ind for et stort og sikkert Activ, hvormod den anden Fremgangsmaade let kan bevirke, naar Kjøbet ikke kommer istand, at Bederlaget svinder hen til

meget Lidet, forbeelt over en lang Tid, og at et stort Statsactiv ligger hen uden at kunne realiseres.

Winther: Jeg skal tillade mig først som en reent personlig Bemærkning at sige, at jeg aldrig giver mig af med at raade Andre til det, jeg anseer for urigtigt (Vilke: Er det vist?). Naar det ærede Medlem her bagved synes ikke at have gjort Væder nok med denne Sag, da han selv havde Ordet, men nu endogsaa raaber til mig, om det er vist, skal jeg tillade mig at opfordre ham til at paavise noget Tilfælde, hvor det er skeet, ellers burde han tilbageholde en saadan efter min Mening upassende Yttring. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa en Feiltagelse fra min Side, som jeg erkjender, idet jeg nemlig ikke troede, at Bestemmelsen om Kjøbenhavns Vandværks Filtre var indskrænket alene til det Terrain, som disse optage, men tillige angik Bygningerne; jeg erkjender, at jeg i det Hele taget i denne Henseende ikke har været tilstrækkelig oplyst om Forholdet. Jeg kjendte ikke den lille Fæstning, som skal være derude, jeg har aldrig vidst, at der eksisterer en saadan, og jeg har aldrig seet den; der ligger en Bygning ud til Veien, men jeg har ikke kunnet see, at der er en Vold foran den. Hvad angaaer det Tilfagn, som er givet Communehospitalet, da er det jo et Spørgsmaal, af hvem dette Tilfagn er givet, om det er givet af den lovgivende Magt; thi dersom det blot skulde være givet af Administrationen, er det aabenbart, at den er gaaet udenfor sin Bemyndigelse, naar den har bortgivet Noget, der tilhører Staten. Dette lader sig ikke gjøre efter Grundloven. Jeg har iøvrigt ikke, som det ærede Medlem maastee troede, nævnt Blinde- eller Døstummeinstituttet, idet jeg meget godt kjender det forskjellige Forhold, hvori disse Institutter staae til Staten i Modsetning til det, hvori Communehospitalet staaer, og det ærede Medlem hørte ogsaa feil, naar han troede, at jeg skulde have yttret Frygt for, at der af Omtalen i § 4 af Universitetets Eiendomsret skulde kunne uledes nogen Ret, thi jeg udtalte netop, at dette ikke havde Noget at betyde, men at det blot var en Uregelmæssighed at lade det staae.